

Sygn. akt V KK 328/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r.

sprawy **P. B.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego we Świdnicy

z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt IV Ka 171/15

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 1163/13

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

P. B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 1 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 1163/13 został skazany za czyny, m. in. z art. 200 § 1 k.k. i art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i inne, na łączną karę pozbawienia wolności 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby lat 5. Wyrokiem tym orzeczono także w oparciu o przepis art. 70 § 1 pkt 1 k.k.(pkt VIII), art. 72 § 1 pkt 6 k.k. (pkt IX), art. 41 a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt X), art.63 § 1 k.k. (pkt XI) i art. 44 § 2 k.k (pkt XII).

Na skutek apelacji prokuratora, Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt IV Ka 171/15, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że: podwyższył wymiar łącznej kary pozbawienia wolności do lat 3 uchylając rozstrzygnięcie zawarte w pkt VIII i IX dyspozycji, a dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, dozoru kuratora oraz zobowiązania do podjęcia leczenia zaburzeń preferencji seksualnej; za podstawę orzeczenia w pkt X dyspozycji środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się z małoletnimi przyjął art. 41a § 2 k.k.; w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego adw. M. P. zarzucając temu orzeczeniu *podwyższenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności do lat 3*. Nadto, zarzucono rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 1 k.p.k. i art. 450 § 3 k.p.k. oraz w zw. z art. 448 § 1 i 2 k.p.k., poprzez zaniechanie powiadomienia obrońcy o przyjęciu apelacji prokuratora oraz zaniechanie doręczenia obrońcy odpisu apelacji, a nadto przez przeprowadzenie rozprawy odwoławczej bez powiadomienia obrońcy i uznanie za wystarczające powiadomienie o jej terminie ustanowionego uprzednio substytutą, który nie był uprawniony do odbioru korespondencji obrońcy. Skarżący podniósł także naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. i § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 105 § 2 k.p.k., poprzez zaniechanie kontroli orzeczenia Sądu I instancji w zakresie czynu przypisanego w pkt XIV wyroku tego Sądu. Z całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy wynika, że przyjęto, iż przestępstwo zostało popełnione tj. 14 stycznia 2012 r., a jednocześnie data tego czynu nie została sprostowana przez Sąd odwoławczy. Postanowienie o sprostowaniu uczynione przez Sąd Rejonowy, jako niedoręczone obrońcy nie było i nie jest prawomocne.

Wskazując na te zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Argumentacja kasacji zasadza się na oskarżeniu, że obrońca skazanego nie został powiadomiony o przyjęciu apelacji prokuratora, nadto nie otrzymał odpisu tej apelacji, co więcej nie został poinformowany o terminie rozprawy apelacyjnej i wreszcie, że nie doręczono mu odpisu postanowienia o sprostowaniu omyłki pisarskiej.

Sformułowane przez skarżącego zarzuty, nie mogły liczyć na ich uwzględnienie skoro już w wyniku pobieżnej analizy okazuje się nie wytrzymują one konfrontacji z informacjami zawartymi w aktach sprawy.

Jak podkreślił sam skarżący w procesie przed Sądem I instancji P. B. reprezentował ustanowiony przez adw. M. P. – adw. K. S.. Adwokat P. udzielił upoważnienia substytucyjnego adw. S. w dniu 23 listopada 2012 r., z prawem dalszej substytucji (k. 495, t. III). Jak wynika z protokołów rozpraw przed Sądem I instancji oskarżony był reprezentowany właśnie przez tego adwokata. Obrońca M. P. dowodzi niezasadnie, że jego substytut nie był upoważniony do odbioru korespondencji z Sądem.

Próżno szukać w aktach sprawy jakiejkolwiek informacji na temat ewentualnego zakresu umocowania adw. S. i czynności, które może on podejmować przy akceptacji adw. P.. Co więcej, z treści substytucji udzielonej temu obrońcy nie wynika, aby zawarto w niej jakiejkolwiek wyłączenia czy ograniczenia dla adw. S..

Warto w tym miejscu podkreślić, że adw. P. nie zgłaszał nigdy wcześniej jakichkolwiek uwag, co do sposobu przekazywania informacji jak i osoby obrońcy, do którego korespondencja ma ostatecznie trafiać. Wyszczególnić trzeba, że nie miał nic przeciw temu, aby substytut złożył wniosek o uzasadnienie i doręczenie wyroku wskazując adres, na który ma być przesłany. Faktu tego nie kwestionował adw. P., wskazując na to dopiero w uzasadnieniu kasacji, co oznacza, iż w pełni to akceptował.

Z akt sprawy wynika, że odpis wyroku Sądu I instancji z uzasadnieniem został doręczony obrońcy adw. S. na wskazany przez niego adres zgodnie z jego

wnioskiem (k. 731, t. IV). Zauważyć także trzeba, że obrońca ten złożył wniosek o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem zastrzegając, iż żąda tego *jedynie w sytuacji złożenia przez oskarżyciela publicznego lub oskarżycieli posiłkowych wniosku o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia (...)*

Nadto, adw. S. został poinformowany o przyjęciu apelacji prokuratora (k. 749, t. IV). Został też poinformowany o terminie rozprawy apelacyjnej (k. 760, t. IV).

W takich okolicznościach faktycznych sprawy stwierdzić należy, że żaden z zarzuconych przez obrońcę w kasacji przepisów nie został naruszony.

Jako bezzasadny należało ocenić – z tożsamyh przyczyn, co wyżej - także zarzut dotyczący nie doręczenia obrońcy odpisu postanowienia z dnia 7 stycznia 2015 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku z dnia 1 grudnia 2014 r. (k.726). Adwokat S. otrzymał odpis tego orzeczenia w dniu 9 stycznia 2015 r. (k. 728, k. IV). Z powyżej wskazanych przyczyn argument skarżącego o nieprawomocności postanowienia o sprostowaniu omyłki pisarskiej i związanych z tym konsekwencji dla sposobu procedowania przez Sąd II instancji, uznać należało za nietrafny.

Obrońca w złożonej kasacji nie przedstawił racjonalnych dowodów i argumentów, które mogłyby skutkować podważeniem orzeczenie Sądu odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.